

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/23/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717204676
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2717204676.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575951 proti žalovanej: E. Z., narodená XX. B. XXXX, trvalý pobyt S. XXX/XX, E., o 2.783,14 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 10. novembra 2020 č.k. 3Csp/153/2017-113, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti vo veci samej (II.) a v časti náhrady trov konania (III. a IV.) **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 2.341,54 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 2. mája 2019 do zaplatenia (I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (II.). Súčasne priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 62,12% (III.) a o výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (IV.). Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 52, § 54, § 517 ods. 1, 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), h), i), l), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov do 10. júna 2016), § 497 ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere dňa 10. júna 2016, na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala poskytnúť žalovanej úver vo výške 3.000,- eur s dohodnutou úrokovou sadzbou 12% ročne, RPMN 14,64% a priemernou hodnotou RPMN 15,19%. Žalovaná sa zaviazala úver splácať mesačnými splátkami vo výške 48,68 eur, v počte splátok 96. Podľa zmluvy poplatok za poskytnutie úveru predstavoval 150,- eur a poplatok za poistenie neschopnosti splácať úver 1,19 eur mesačne. Z dôvodu porušenia povinnosti žalovanej splácať úver riadne a včas, došlo k zosplateniu celého dlhu. Podľa výpisu z úverového účtu bola dňa 10. júna 2016 poukázaná žalovanej suma vo výške 3.000,- eur a súčasne bol odrátaný poplatok vo výške 150,- eur bankou, následne žalovaná realizovala výber finančných prostriedkov 2.700,- eur. Uvedenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere súd prvej inštancie podrobil prieskumu obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Medzi povinné obsahové náležitosti tejto zmluvy patrí aj celková výška spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-377/14 Ernst George Radlinger a Helena Radlingerová proti Finway a.s., ktoré definovalo celkovú výšku úveru, v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) článok 3 písm. l), ako maximálnu výšku alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých

na základe zmluvy o úvere. Podľa článku 3 písm. g) Smernice celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Keďže pojem celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa článku 3 písm. h) Smernice (tiež § 2 písm. h) ZoSÚ) predstavuje súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, pojmy celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru preto nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov za úver spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 Smernice nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmena za záväzky dohodnuté z predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Súd prvej inštancie na základe uvedeného dospel k záveru, že v časti označenia celkovej výšky úveru v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, bolo potrebné uviesť sumu 2.850,- eur, keďže suma 150,- eur predstavujúca poplatok za poskytnutie úveru (ktorý nebol žalovanej vrátený, keď podľa Sadzobníka poplatkov má byť poplatok klientovi vrátený po 18 mesiacoch od poskytnutia úveru za podmienky, že úver je splácaný z osobného účtu a klient nebol nikdy v omeškaní viac ako päť dní so splátkou alebo poplatkom a súčasne nerealizoval predčasné splatenie časti úveru), nebol skutočne daný k dispozícii spotrebiteľke (žalovanej). V dôsledku toho bola suma 3.000,- eur fiktívne navýšená o údaj o poplatku. Súd prvej inštancie tak konštatoval, že žalobkyňa ako veriteľ nespĺnila povinnosť uviesť podstatnú obsahovú náležitosť spotrebiteľskej zmluvy, a to celkovú výšku úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ, v dôsledku čoho je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ). Neoprávnené zahrnutie poplatku za poskytnutie úveru do celkovej výšky úveru viedlo nutne k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet závisí od tohto parametra. Pri zadaní vstupných údajov celkovej výšky úveru 3.000,- Eur RPMN predstavovala 14,09%, avšak pri nahradení údajov o skutočnej výške poskytnutého úveru 2.850,- eur, RPMN činila 15,94%. Žalobkyňa uviedla nesprávnu výšku RPMN v neprospech spotrebiteľa, dôsledkom čoho je taktiež záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru. Vzhľadom k tomu žalovaná zaplatila celkovú sumu 508,46 Eur a úver je bezúročný a bez poplatkov, žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni zostávajúcu sumu 2.341,54 eur a vo zvyšnej časti bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá. Žalobkyni boli priznané aj úroky z omeškania vo výške 5% od 2. mája 2019 (nasledujúcim dňom po doručení oznámenia o zosplatnení úveru spolu so žalobou 1.5.2019). Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 CSP (Civilný sporový poriadok zák. č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov). Úspech žalobkyne predstavoval 81,06% a neúspech žalovanej 18,94%. Žalobkyňa má preto nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 62,12%. O výške náhrady trov prvoinštančného konania mal rozhodnúť súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP. Žalovanej bol na základe úverovej zmluvy poskytnutý úver vo výške 3.000 Eur, o čom žalobkyňa predložila dôkaz listinou - výpis z osobného účtu žalovanej. Až následne žalovaná časť finančných prostriedkov vo výške 150 Eur použila na úhradu poplatku za poskytnutie úveru. Použitie časti poskytnutej sumy žalovanou na úhradu poplatku dohodnutého v zmluve, nespochybňuje výšku sumy úveru poskytnutú žalovanej. Ani zákon o spotrebiteľských úveroch neobsahuje ustanovenie zakazujúce zahrnúť do celkovej výšky úveru aj poplatok za poskytnutie úveru, ktorý klient uhradí z poskytnutých prostriedkov, aj vzhľadom na to, že poplatok môže byť po splnení podmienok vrátený. Tento poplatok bol v zmluve uvedený zrozumiteľne, vyznačený aj tabuľkou spolu s ostatnými kľúčovými podmienkami úveru. Podmienka úhrady poplatku za poskytnutie úveru sa týka hlavného predmetu plnenia, bola uvedená priamo v texte úverovej zmluvy, upravená aj v Sadzobníku súdnych poplatkov. Spotrebiteľ mal pritom možnosť oboznámiť sa s predmetným poplatkom aj prostredníctvom formulára Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Predmetná zmluva teda obsahuje správnu celkovú výšku úveru, ako aj správnu výšku RPMN, preto úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Ročná percentuálna miera nákladov je daná rovnicou podľa § 19 ods. 1 ZoSÚ, pričom zohľadňuje presný dátum čerpania prostriedkov úveru aj prípady, kedy dátum splátky pripadne na deň pracovného pokoja resp. kedy sa dátum časovo posúva na neskorší pracovný deň. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, či bol použitý výpočet RPMN stanovený zákonom a teda či RPMN je uvedená skutočne nesprávne. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nie je ani náležite odôvodnený. Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa poukázala

na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4319/103, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/408/2016, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/10/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/74/2019 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/51/2019.

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a súd prvej inštancie vecne správne rozhodol.

5. Podľa § 2 písm. l), h) ZoSÚ celkovou výškou spotrebiteľského úveru sa rozumie maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

6. Podľa § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

7. Podľa § 11 ods. 1 písm. b), d) ZoSÚ Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),
d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

8. V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami konania neobsahuje podstatnú obligatórnu obsahovú náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ, teda údaj o celkovej výške úveru, ktorý pojem vykladal eurokonformne s poukazom na čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 Smernice, ako i rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-377/14 vo veci Ernst Georg Randlinger a Helena Randlingerová proti Finway a.s. Na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že údaj o celkovej výške úveru 3.000 eur v zmluve o spotrebiteľskom úvere nezodpovedá reálnej výške poskytnutého úveru, ktorému zodpovedá suma 2.850 eur (ktorá bola fiktívne navýšená o poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 eur). V dôsledku uvedeného došlo aj k nesprávnemu údaju o RPMN v neprospech spotrebiteľa, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru a neoprávnené zahrnutie sumy tvoriacej celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru, nutne vedie k podhodnoteniu RPMN.

9. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sú vnútroštátne súdy pri uplatňovaní vnútroštátneho práva povinné vykladať ho v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice rady 87/102/EHS, aby sa dosiahol ňou sledovaný výsledok, a takto konať v súlade s čl. 288 tretím odsekom Zmluvy o fungovaní Európskej únie (porov. rozhodnutie C-188/07 Commune de Mesquer). Na účely výkladu pojmu „celková výška úveru“ obsiahnutého v čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 Smernice (ktorému zodpovedá ustanovenie § 2 písm. l) ZoSÚ) je potrebné vychádzať z výkladu tejto smernice poskytnutého Súdnyim dvorom Európskej únie v rozsudku z 21. apríla 2016 C-377/14 Ernst Georg Randlinger a Helena Randlingerová proti Finway a.s., ktorý riešil otázku či tú časť úveru, ktorá už v okamihu poskytnutia tohto úveru sa započítava na poplatky za poskytnutie úveru a nebola tak daná spotrebiteľovi k dispozícii, možno zahrnúť do celkovej výšky úveru (a tým aj na účely výpočtu RPMN).

10. Súdny dvor Európskej únie vysvetlil, že celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa vzájomne vylučujú, a preto celková výška úveru nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa (porov. rozsudok C-377/14 bod 85). Celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

11. Obdobne podľa vnútroštátnej judikatúry poplatok za poskytnutie pôžičky má charakter odmeny poskytovateľovi služby spotrebiteľského úveru a nemožno ho považovať za istinu úveru, keď svojou povahou tvorí náklady spotrebiteľského úveru (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Sžo/39/2012 a 6Sžo/21/2013, v posudzovanom prípade za spotrebiteľský úver možno považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalobca poskytol spotrebiteľovi na doplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo, ktoré spotrebiteľovi predával, nie však finančné prostriedky poskytnuté na financovanie konkrétnej služby, v zmluve označené ako náklady spojené s poskytnutím pôžičky). Ak v procese uzatvárania spotrebiteľského úveru podstatné informácie týkajúce sa spotrebiteľského úveru veriteľ poskytol spotrebiteľovi nejasným, nezrozumiteľným spôsobom, mohol spotrebiteľa uviesť do omylu vo vzťahu k výške poskytovaného úveru, majúcim za následok, že spotrebiteľ prijal rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Sžo/21/2013).

12. Vyššie uvedeným záverom zodpovedá aj zákonná definícia celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa vnútroštátneho práva (§ 2 písm. l) ZoSÚ) a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa § 2 písm. h) ZoSÚ, ktorou sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (ktorými sa rozumejú podľa § 2 písm. h) ZoSÚ všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby, súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok).

13. S poukazom na vyššie uvedené odvolací argument žalobkyne o absencii zákazu (v právnom poriadku) zahrnúť do celkovej výšky úveru aj poplatok za poskytnutie úveru, uhradený z poskytnutých prostriedkov, nemohol obstáť. Na tento záver nemá vplyv možnosť vrátenia poplatku za určitých podmienok, k čomu v danom prípade ani nedošlo.

14. Obrana žalobkyne poukazuje na výpis z osobného účtu žalovanej, ktorý mal preukazovať poskytnutie úverových finančných prostriedkov vo výške 3.000 eur, nebola opodstatnená. Z výpisu z účtu žalovanej nevyplýva, že suma 3.000 eur bola daná reálne k dispozícii žalovanej ako spotrebiteľke, keďže žalobkyňa si poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 eur obratom účtovala na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom (poplatok za poskytnutie úveru) a suma 150 eur nebola žalovanej reálne vyplatená (žalovaná sumu 150 eur nemohla čerpať). Spôsob finančného zúčtovania v systéme žalobkyne, keď poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 eur bol hneď odpočítaný veriteľom z prostriedkov, ktoré mali byť poskytnuté žalovanej, bol bez právneho významu. Žalobkyňa tak nepreukázala, že suma 3.000 eur bola daná k dispozícii žalovanej.

15. Ak by mala byť celková výška úveru chápaná v zmysle, že zahŕňa náklady akými sú aj poplatky, tieto by boli zahrnuté dvakrát pri určovaní celkovej výšky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, a to pri stanovení celkovej výšky úveru a opäť pri stanovení celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. V posudzovanej veci nejde o použitie časti finančných prostriedkov na úhradu poplatku za poskytnutie úveru žalovanou, ale ponechanie si veriteľom poplatku za poskytnutie úveru. Výška úveru a náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa vzájomne vylučujú a preto celková výška úveru nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa (porov. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-377/14 Radlinger a Radlingerová, bod 85). Zákon o spotrebiteľských úveroch v súlade s uvedeným záverom definuje a rozlišuje celkovú výšku spotrebiteľského úveru, celkové náklady spotrebiteľa a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (ako súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. g), h), l) ZoSÚ). Na tieto závery nemá vplyv skutočnosť, že poplatok za poskytnutie úveru bol uvedený v predmetnej

zmluve o úvere, ako aj v Sadzobníku súdnych poplatkov (umožňujúci za stanovených podmienok vrátenie poplatku za poskytnutie úveru).

16. Na základe uvedeného možno tak konštatovať, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá stranami konania nespĺňa požiadavku obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy uvedením celkovej výšky úveru, do ktorej bola zahrnutá aj časť nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, predstavujúca poplatok za poskytnutie úveru, a teda úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ).

17. Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-377/14 Radlinger a Radlingerová proti Finway, a.s. zdôraznil, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru nutne vedie k podhodnoteniu ďalšej obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy, a to ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru (bod 87).

18. Nemohlo preto obstať ani tvrdenie žalobkyne, že RPMN je vypočítaná správne. Článok 19 ods. 1 Smernice spresňuje, že RPMN, ktorá sa na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ, sa vypočíta na základe matematického vzorca uvedené v prílohe I. časť I tejto Smernice. Keďže poplatok za poskytnutie úveru bol neoprávnené zahrnutý do celkovej výšky úveru, táto okolnosť mala vplyv na výpočet RPMN a ovplyvnila správnosť informácie, ktorú mal veriteľ uviesť v zmluve o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Súd prvej inštancie teda správne konštatoval, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola uvedená správne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ).

19. Argument žalobkyne v odvolaní týkajúci sa výpočtu RPMN podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 ZoSÚ nebol náležitý, keďže bolo preukázané neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru, ktorá skutočnosť nutne viedla k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru (bod 87, rozsudok C-377/14). Obdobný bol v danej veci poukaz na súdne rozhodnutia odkazujúce na výpočet správnosti výšky RPMN podľa zákonom stanoveného vzorca.

20. Odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej ako vecne správne potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania (stranami konania odvolacími dôvodmi nenamietané), ktoré bolo posudzované podľa § 255 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že pomer úspechu a neúspechu strán konania predstavoval 62,12% v prospech žalobkyne, ktorej preto vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v uvedenom rozsahu (žalobkyňa bola úspešná v rozsahu 81,06% a žalovaná mala úspech v rozsahu 18,94%).

21. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná v plnom rozsahu, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni, v odvolacom konaní neúspešnej. Žalovaná má preto voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

22. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.